BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gegužės 12 d.*

„EŽŪOGF — Garantijų skyrius — EŽŪGF ir EŽŪFKP — Nefinansuojamos išlaidos — Galvijų ir avių sektoriai — Fiksuoto dydžio finansinė korekcija — Vienkartinė korekcija — Reglamento (EB) Nr. 1782/2003 48 ir 69 straipsniai — Specialiosios teisės — Pareiga motyvuoti“

Byloje T-384/14

Italijos Respublika, atstovaujama G. Palmieri ir B. Tidore,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą P. Rossi ir D. Bianchi,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2014 m. balandžio 4 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2014/191/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) (OL L 104, p. 43) tiek, kiek juo buvo atsisakyta finansuoti tam tikras Italijos Respublikos patirtas išlaidas,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Frimodt Nielsen, teisėjai F. Dehousse ir A. M. Collins (pranešėjas),

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 10 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą[1] (Praleista)

Procesas ir šalių reikalavimai

21 Italijos Respublika pareiškė ieškinį; jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2014 m. birželio 3 d.

* Proceso kalba: italų.

1 — Pateikiami tik tie šio sprendimo punktai, kuriuos Bendrasis Teismas mano tikslinga paskelbti.

22 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešime išdėstytu siūlymu, Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

23 2015 m. gruodžio 10 d. posėdyje buvo išklausyti šalių paaiškinimai ir jų atsakymai į Bendrojo teismo žodžiu pateiktus klausimus.

24 Italijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jai pritaikytos 5 026 453,43 EUR ir 1 860 259,60 EUR finansinės korekcijos,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

25 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

26 Ieškinyje dėl ginčijamo sprendimo Italijos Respublika remiasi pagrindais, kurie iš esmės susiję su Sąjungos taisyklių BŽŪP srityje pažeidimu, esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimu dėl motyvavimo stokos, taip pat kelių bendrųjų Sąjungos teisės principų, tarp jų – proporcingumo, teisėtumo ir teisinio saugumo principų, pažeidimu, kai Komisija pritaikė finansines korekcijas, pirma, papildomų išmokų mokėjimui, kaip numatyta Reglamento Nr. 1782/2003 69 straipsnyje, ir, antra, specialiųjų teisių nustatymui, kaip numatyta to paties reglamento 47 ir 48 straipsniuose.

27 Teismo posėdyje Italijos Respublika pareiškė, kad atsisako remtis pagrindu, susijusiu su neteisingu 3 477 225 EUR finansinės korekcijos, kuri pagrįsta mokėjimo agentūros neatitiktimi pripažinimo kriterijams, taikymu. Todėl šios bylos dalykas yra tik tai, ar Komisija teisėtai taikė Reglamento Nr. 1782/2003 47, 48 ir 69 straipsnius, grįsdama 1 860 259,60 EUR ir 5 026 453,43 EUR finansines korekcijas.

Principinės pastabos

28 Pirmiausia primintina, kad EŽŪOGF ir fondas finansuoja tik tas išlaidas, kurių patiriama laikantis Sąjungos teisės nuostatų bendros žemės ūkio rinkų organizavimo sistemos srityje (2003 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-349/97, Rink., EU:C:2003:251, 45 punktas; 2005 m. vasario 24 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-300/02, Rink., EU:C:2005:103, 32 punktas ir 2012 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, T-356/08, EU:T:2012:418, 12 punktas).

29 Iš su EŽŪOGF ir fondu susijusių nuostatų matyti, kad valstybės narės privalo numatyti visapusiškus administracinius patikrinimus ir patikrinimus vietoje, taip garantuodamos, kad tinkamai laikomasi materialių ir formalių pagalbos išmokų skyrimo sąlygų. Jei tokių visapusiškų patikrinimų sistemos nėra arba valstybės narės sukurtoje sistemoje yra trūkumų ir lieka abejonių dėl tokių sąlygų laikymosi, Komisija turi teisę nepripažinti kai kurių atitinkamos valstybės narės padarytų išlaidų (1990 m. birželio 12 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-8/88, Rink., EU:C:1990:241, 20 ir 21 punktas; 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-468/02, EU:C:2005:221, 36 punktas ir 2009 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, T-183/06, EU:T:2009:370, 31 punktas).

30 Iš teismo praktikos taip pat matyti, kad net jei reikšmingais su išmokų skyrimu susijusiais teisės aktais valstybės narės nėra aiškiai neįpareigotos nustatyti priežiūros priemonių ir tokių kontrolės būdų, kuriuos naudoja Komisija, patvirtindama EŽŪOGF ir fondo sąskaitas, ši pareiga gali išplaukti (kai kuriais atvejais numanomai) iš to, kad pagal su EŽŪOGF ir fondu susijusias taisykles valstybės narės turi sukurti veiksmingą kontrolės ir priežiūros sistemą (šio sprendimo 29 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2005:221, 35 punktas; 2008 m. balandžio 24 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-418/06 P, Rink., EU:C:2008:247, 70 punktas ir 2009 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Austrija / Komisija*, T-368/05, EU:T:2009:305, 76 punktas).

31 Kalbant apie įrodinėjimo pareigos taisykles sąskaitų patvirtinimo srityje pažymėtina, jog siekdama įrodyti BŽŪP taisyklių pažeidimą Komisija turi ne išsamiai įrodyti, kad nacionalinių institucijų atliktų patikrinimų nepakako ar kad jų pateikti skaičiai neteisingi, bet pateikti įrodymų, jog kilo pakankamai rimtų ir pagrįstų abejonių dėl šių patikrinimų ar skaičių. Komisijos įrodinėjimo pareiga šiuo atveju sumažinama todėl, kad valstybės narės padėtis rinkti ir tikrinti fondo sąskaitoms patvirtinti reikalingus duomenis yra geresnė (2001 m. sausio 11 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-247/98, Rink., EU:C:2001:4, 7–9 punktai; 2009 m. liepos 1 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, T-259/05, EU:T:2009:232, 112 punktas ir šio sprendimo 28 punkte minėto Sprendimo *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:418, 13 punktas).

32 Iš tikrųjų fondo finansavimą iš esmės administruoja nacionalinės administracijos, atsakingos už griežto Sąjungos taisyklių laikymosi priežiūrą. Ši sistema, pagrįsta pasitikėjimu tarp nacionalinių ir Sąjungos institucijų, neapima jokios sisteminės Komisijos kontrolės, kurios ši praktikoje negalėtų užtikrinti. Tik valstybė narė gali žinoti ir tiksliai nustatyti duomenis, kurių reikia fondo sąskaitoms parengti, nes Komisija nėra pakankamai artima ūkio subjektams, kad iš jų gautų jai reikalingą informaciją (1998 m. spalio 1 d. Sprendimo *Airija / Komisija*, C-238/96, Rink., EU:C:1998:451, 30 punktas; 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, C-5/03, Rink., EU:C:2005:426, 97 punktas ir 2012 m. spalio 17 d. Sprendimo *Ispanija / Komisija*, T-491/09, EU:T:2012:550, 25 punktas).

33 Taigi, valstybė narė turi pateikti kuo detalesnę ir išsamesnę informaciją apie savo patikrinimų ar savo skaičių realumą ir prireikus apie Komisijos tvirtinimų neteisingumą (šio sprendimo 28 punkte minėto Sprendimo *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:418, 13 punktas).

34 Atitinkama valstybė narė negali paneigti Komisijos išvadų, neparemdama savo pačios teiginių patikimos ir veiksmingos patikrinimų sistemos buvimo įrodymais. Jei valstybei nepavyksta įrodyti, kad Komisijos išvados neteisingos, tokiu atveju šios išvados tampa įrodymais, galinčiais sukelti rimtų abejonių dėl adekvačių ir veiksmingų priežiūros ir kontrolės priemonių buvimo (1999 m. spalio 28 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-253/97, Rink., EU:C:1999:527, 7 punktas; šio sprendimo 28 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2003:251, 48 punktas; 2011 m. liepos 12 d. Sprendimo *Slovėnija / Komisija*, T-197/09, EU:T:2011:348, 40 punktas ir šio sprendimo 28 punkte minėto Sprendimo *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:418, 35 punktas).

35 Atsižvelgiant į šias pastabas reikia išnagrinėti Italijos Respublikos išdėstytus ieškinio pagrindus, susijusius su dviejų rūšių finansinėmis korekcijomis, kurios pritaikytos skundžiamu sprendimu.

(Praleista)

2. Dėl pagrindo, susijusio su vienkartine korekcija dėl Reglamento Nr. 1782/2003 47 ir 48 straipsniuose nustatytų specialiųjų teisių nustatymo ir atitinkamų išmokų atlikimo

80 Italijos Respublika tvirtina, kad teisingai taikė Reglamento Nr. 1782/2003 43 ir 48 straipsnius visais vieno ūkininko teisių į išmokas perdavimo kitam ar jų perėmimo atvejais, kaip nurodyta skundžiamame sprendime. Jos teigimu, šios specialiosios teisės į išmokas buvo teisingai apskaičiuotos atskiriant, pirma, gyvulininkystės referencinę sumą ir, antra, plotais paremtas teises į išmokas. Šių teisių perskyrimo sistema suderinama su Sąjungos teisės aktais, nes atitinka teisių į išmokas atsekamumo reikalavimą.

81 Komisija nesutinka su Italijos Respublikos argumentais.

82 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškinio 4.16 punkte Italijos Respublika nurodo, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas, „nes pažeisti bendrieji proporcingumo, teisėtumo, teisinio saugumo, teisėtų lūkesčių ir pareigos motyvuoti principai“. Reikia konstatuoti, kad dėl tariamai pažeistų principų ir pareigų Italijos Respublika nepateikia jokių argumentų, net jų santraukos. Konkrečiau kalbant, kadangi ji tvirtina, kad ginčijamo sprendimo motyvai nėra išsamūs ir tinkami, tačiau nenurodo, dėl kokių aspektų jie nepateikti, ir nenurodo teisinių ir faktinių aplinkybių, dėl kurių turėjo būti pateikta išsamesnių paaiškinimų, ieškinys neatitinka Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkte numatytų reikalavimų, todėl šiuos kaltinimus reikia pripažinti nepriimtinais (šiuo klausimu žr. 2008 m. spalio 15 d. Sprendimo *Mote /Parlamentas*, T-345/05, Rink., EU:T:2008:440, 75–77 punktus).

83 Darytina išvada, kad, pateikdama šį kaltinimą, Italijos Respublika iš esmės tvirtina, jog pažeisti Reglamento Nr. 1782/2003 47 ir 48 straipsniai.

84 Be to, pažymėtina, kad šio kaltinimo nagrinėjimas susijęs tik su Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnio aiškinimo, kuriuo skundžiamame sprendime remiasi Komisija, pagrįstumu, atsižvelgiant į per administracinę procedūrą pateiktus įrodymus. Kaip matyti iš per posėdį išsakytų argumentų, šalys nesutaria dėl to, kaip reikėtų aiškinti šią nuostatą.

85 Skundžiamame sprendime Komisijos pritaikyta vienkartinė 1 860 259,60 EUR korekcija dėl netinkamo teisių į specialiąsias išmokas nustatymo ir skyrimo nenagrinėta per privalomą taikinimo procedūrą, todėl apibendrinamojoje ataskaitoje dėl jos nepateikta jokio paaiškinimo. Italijos Respublikos nurodomas trūkumas paaiškintas 2010 m. gruodžio 22 d. ir 2012 m. gruodžio 13 d. Komisijos laiškuose (žr. šio sprendimo 12 ir 14 punktus). Jis susijęs, pirma, su specialiųjų teisių skyrimu, kai išmokos skiriamos už avis ir galvijus ir už plotą, taip pat, antra, su specialiųjų teisių alyvuogių aliejaus sektoriuje perskirstymu 2006–2009 paraiškų teikimo metais. Tuose laiškuose Komisija teigia, kad Italijos Respublikos valdžios institucijos netinkamai elgėsi teisių į paramą sutapties atvejais. Atvejai, kuriems taikomas šis kaltinimas, tuose laiškuose aprašyti taip:

— jeigu specialiųjų teisių, skirtų remiantis referenciniu laikotarpiu, turintis ūkininkas iš kito ūkininko gavo (perdavimo ar paveldėjimo būdu) hektarų ir atitinkamų sumų prieš pirmuosius bendrosios išmokos schemos taikymo metus, Italijos valdžios institucijos nepaskirstė jo specialiųjų teisių vertės įprastoms teisėms (iki 5 000 EUR),

— jeigu įprastų teisių, skirtų remiantis referenciniu laikotarpiu, turintis ūkininkas iš kito ūkininko gavo (perdavimo ar paveldėjimo būdu) sumų iš priemokos už galvijus be atitinkamų hektarų prieš pirmuosius bendrosios išmokos schemos taikymo metus, Italijos valdžios institucijos nepriskyrė įgytų specialiųjų teisių vertės įprastoms teisėms (iki 5 000 EUR).

86 Komisijos teigimu, teisingai taikant Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnį specialiąsias teises reikėjo priskirti prie įprastų teisių neviršijant 5 000 EUR už hektarą ribos, o likutį priskirti prie specialiųjų teisių. Per administracinę procedūrą ji tvirtino, kad papildomų (specialiųjų) teisių į išmokas, mažesnes nei 5 000 EUR, nebuvo galima panaudoti atskirai nuo bendrosios išmokos – jas reikėjo priskirti prie įprastų išmokų, kad būtų galima nustatyti teisę į išmoką už hektarą, kuri apskaičiuojama per

referencinį laikotarpį gautas išmokas padalijus iš hektarų, kuriais remiantis jos nustatytos, tarytum šiais hektarais būtų remtasi nustatant papildomas išmokas (iki 5 000 EUR). Tačiau, atskyrusios įprastas ir specialiąsias teises (jų neperskirsčiusios), Italijos valdžios institucijos sukūrė daugiau specialiųjų teisių ir todėl apskaičiavo per mažas įprastas referencines teises.

87 Ieškinyje Italijos Respublika pripažįsta, kad, kaip teigia Komisija, savo praktikoje nukrypo nuo įprasto nagrinėjamų nuostatų taikymo. Ji teigia, kad „43 ir 48 straipsniai buvo taikomi kiekvieno perduodančio ūkininko referencinių sumų daliai ir perimančio ūkininko sumų, susijusių su jo žemės ūkio veikla, daliai, įvertinus tai, kad kiekvienas turėjo teisę į tiesiogines išmokas per referencinį laikotarpį“ ir „kad Italijos valdžios institucijos nusprendė <...> neatlikti [teisių į specialiąsias išmokas perskirstymo] tik tada, kai atsižvelgiant į visų referencinių sumų sumą <...> vienetinė suma už hektarą viršijo 5 000 EUR“. Jos manymu, toks taikymas taip pat atitinka Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnį.

88 Pažymėtina, kad Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnį, kuriame nustatytos bendrosios taisyklės, įtvirtintos to paties reglamento 43 straipsnyje, išimties, numatytos 47 straipsnyje, taikymo sąlygos, būtina aiškinti siaurai (pagal analogiją žr. 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Heininger*, C-481/99, Rink., EU:C:2001:684, 31 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

89 Pirmiausia primintina, kad bendrasis Reglamento Nr. 1782/2003 tikslas yra bendrosios išmokos schemos įvedimas. Pažodžiui aiškinant Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnį, atsižvelgiant į šalia esančias nuostatas, ši nuostata taikoma ūkininkui, kuriam buvo skirtos „išmokos, suteikiančios teises į išmokas, kurioms keliami specialūs reikalavimai“, numatytos 47 straipsnyje, ir kuris „referenciniu laikotarpiu neturėjo [to paties reglamento] 43 straipsnyje nurodytų hektarų“, kalbant apie teisių į bendrą išmoką nustatymą arba atvejį, kai išmokos už hektarą suma yra didesnė nei 5 000 EUR. Toks ūkininkas, kuris neturi hektarų arba turi hektarų, o teisė į išmoką už hektarą yra didesnė nei 5 000 EUR, turi teisę į a) išmoką, lygią (bazinei) „referencinei vertei“, atitinkančiai tiesiogines išmokas, kurios jam buvo paskirtos vidutiniškai per trejų metų laikotarpį, ir b) išmokas „už kiekvieną 5 000 eurų ar referencinės sumos dalį“ (tai yra, specialiąsias išmokas), kurios jam buvo skirtos vidutiniškai per trejų metų laikotarpį.

90 Iš to matyti, kad specialiosios išmokos taikomos ne didesnei nei 5 000 EUR referencinei vertei už hektarą, o nuo šios ribos reiškia teisę į papildomą (specialiąją) išmoką. Šiuo klausimu Reglamento Nr. 1782/2003 47 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad joje išvardytos sumos „įtraukiamos“ į referencinę sumą 48 straipsnyje numatytomis sąlygomis. Iš Reglamento Nr. 1782/2003 47 straipsnio 2 dalies taip pat matyti, kad nuo 2007 m. ir nukrypstant nuo to paties reglamento 33, 43 ir 44 straipsnių sumos, susidarančios dėl (95 ir 96 straipsniuose numatytų) priemokos už pieno produktus ir papildomų išmokų, „įtraukiamos“ į bendrosios išmokos schemą 48–50 straipsniuose numatytomis sąlygomis. Taigi susijusiuose teisės aktuose įtvirtintas skirtingų išmokų sumavimo į bendrą išmoką principas.

91 Todėl Italijos Respublika klaidingai teigia, kad iš Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnio išplaukia pareiga atskirti visas pagal skirtingas teises mokamas išmokas. Be to, tokia nuoroda į to paties reglamento 49 straipsnį, kokia padaryta ieškinyje, negali pagrįsti Italijos Respublikos išdėstytos pozicijos. Tame straipsnyje, kuris pavadintas „Sąlygos“ ir susijęs su teisėmis į specialiąsias išmokas, numatyta to paties reglamento 36 straipsnio 1 dalies ir 44 straipsnio 1 dalies išimtis, nes ūkininkui, kuris turi tokias teises į išmokas, tačiau referenciniu laikotarpiu neturėjo su jomis susietų hektarų, valstybė narė leidžia nukrypti nuo įsipareigojimo pateikti reikalavimus atitinkančių hektarų skaičių, lygų teisių į išmokas skaičiui. Šiai išimčiai taikoma sąlyga išlaikyti ne mažiau kaip 50 proc. žemės ūkio veiklos, vykdytos referenciniu laikotarpiu, išreikštos gyvulių vienetais. Pažymėtina, kad šioje nuostatoje nenumatyta alternatyvių teisių į specialiąsias išmokas nustatymo metodų ar pareiga atskirti išmokas pagal skirtingas teises. Reglamento Nr. 1782/2003 49 straipsnio 3 dalyje nurodyta: „Pagal 48 straipsnį nustatytos teisės į išmokas nėra keičiamos.“

92 Be to, reikia atmesti dubliko 32 punkte nurodytą argumentą, kad Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodytos sumos „pridedamos“ prie referencinės vertės. Šio reglamento 47 straipsnio 1 dalies įvairių kalbinių versijų, visų pirma italų, anglų ir vokiečių kalbomis, palyginimas patvirtina žodžio „įtraukiamos“ prasmę („sono inclusi“; „included in“; „in die Berechnung des Referenzbetrags aufgenommen“). Bet kuriuo atveju per posėdį Italijos Respublika atsisakė šio argumento.

93 Negalima sutikti su teiginiu, kad, pirma, dėl Italijos valdžios institucijų naudoto teisių nustatymo metodo neatsirado bendros atitinkamiems ūkininkams išmokėtų išmokų sumos skirtumų ir, antra, kalbant apie specialiąsias išmokas, pareiga išlaikyti gyvulių vienetus buvo įvykdyta laikantis Reglamento Nr. 1782/2003 49 straipsnio. Kadangi reglamente numatytas konkretus teisių į išmokas apskaičiavimo metodas, skirtas šiam tikslui ir siekiant užtikrinti suteikiamų teisių pagrįstumą visose valstybėse narėse, Italijos Respublika privalėjo jį taikyti. Iš pirmiau išdėstytos analizės matyti, kad Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnis yra privalomas ir jame nenumatyta jokios valstybės narės diskrecijos. Todėl Italijos Respublika negali remtis tuo, kad jos alternatyvus metodas taip pat veiksmingas ir tinkamas tam, kad būtų užkirstas kelias sukčiavimui, ar netgi palankesnis ūkininkams (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 44 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija*, EU:C:2002:192, 87 punktą ir nurodytą teismo praktiką ir 2007 m. kovo 28 d. Sprendimo *Ispanija /Komisija*, T-220/04, EU:T:2007:97, 89 punktą ir nurodytą praktiką).

94 Tą patį galima pasakyti ir apie argumentą, kad Italijos valdžios institucijų veiksmai nesukėlė fondui jokios rizikos. Pažymėtina, kad Italijos Respublika nepateikė įrodymų, kuriais būtų ginčijamas tikslių sumų, dėl kurių fondui kyla rizika, apskaičiavimas, kurį atliko Komisijos tarnybos. Iš 2011 m. vasario 8 d. dvišalio susitikimo protokolo ir 2012 m. gruodžio 13 d. laiško matyti, kad remdamosi Komisijos patvirtintais metodais Italijos valdžios institucijos „pateikė apskaičiavimą, kuris rodo realią riziką fondui dėl neteisingo Reglamento Nr. 1782/2003 43 ir 48 straipsnių taikymo, kuri atitinka 1 813 699,96 EUR sumą per ketverius metus“.

95 Be to, reikia atmesti argumentą, kad Komisija nenurodė konkrečių pasekmių, kilusių dėl to, kad Italijos valdžios institucijos neteisingai taikė Reglamento Nr. 1782/2003 43 ir 48 straipsnius. Atsižvelgiant į šio sprendimo 31 punkte išdėstytas pastabas, Komisija turi pateikti įrodymų, kad kilo pakankamai rimtų abejonių, o ne įrodyti, kad rizika pasitvirtino.

96 Atsižvelgiant į išdėstytas pastabas, visų pirma į tas, kurios išdėstytos šio sprendimo 89 ir 90 punktuose, reikia konstatuoti, kad Italijos Respublikos siūlomas Reglamento Nr. 1782/2003 48 straipsnio aiškinimas prieštarauja jo formuluotei ir struktūrai. Kadangi visi jos argumentai buvo atmesti, šį Italijos Respublikos pagrindą, susijusį su vienkartine korekcija dėl specialiųjų teisių nustatymo ir atitinkamų išmokų atlikimo, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

97 Todėl reikia atmesti visą ieškinį.

(Praleista)

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Paskelbta 2016 m. gegužės 12 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.